

Farní zpravodaj

Blatná - Černívsko - Kadov - Sedlice - Záboří

Číslo 92

Prázdniny 2026

55. výročí kněžského svěcení

Drazí přátelé,

pan kanovník Karel Vrba letos poděkuje za 55 let kněžské služby, kterou započal kněžským svěcením z rukou Služebníka Božího Mons. Josefa Hloucha 27. června 1971. K této významné události bude v Blatné v neděli 28. června 2026 celebrvat v 15 hodin mši svatou diecézní biskup českobudějovický Mons. Vlastimil Kročil. Po ní jste všichni zváni na občerstvení v ambitu.

P. Rudolf Hušek

Rok svatého Františka

Letos uplyne 800 let od smrti svatého Františka z Assisi. Papež Lev XIV. hlásil od 10. 1. 2026 do 10. 1. 2027 „Rok svatého Františka“. V naší diecézi proběhne v jubilejním roce řada bohoslužeb, které budou sloužit biskup Vlastimil Kročil, biskup Pavel Posád a generální vikář David Henzl. Plakátek najdete ve vývěskách a na webu farnosti. Více informací také na www.frantisek800.cz.

Svatý František je osobnost, kterou musíme poznávat srdcem. Rozumem to není vždy lehké. Ve svém neobyčejném a dramatickém životě toho stihl hodně a jeho životopis je napínavé čtení. Byl přímý, otevřený a zásadový, a zaměřoval se na to podstatné v životě. I jeho cesta k dobru a lásce byla velmi radikální. Svátý František – jako příklad a vzor – otevírá to lepší v nás. Měl a má mnoho následovníků a jeho postoj ke světu a k životu byl a stále bude aktuální.

Václav Havlůj, převzato z knihy „Sv. František: Chvála stvoření“.

Zvoníci

Na zvonici máme zastoupeny všechny věkové kategorie:

- generace, která zná tablety a dotykové obrazovky dříve než tužku;
- generace, která vyrůstá s mobilem v ruce, nezažili svět bez internetu;
- generace, která měla dětství bez internetu, ale dospělost už s mobilem;
- generace, která přišla domů odemkla si sama klíčem na krku a rodiče byli ještě v práci;
- generace, která toho už hodně pamatuje...

Vojta Valášek

Jak jsi se stal zvoníkem?

Protože můj bratr Honza nemohl jít zvonit, tak jsem ho zastoupil. A od té doby ho už druhým rokem, když nemůže, zastupuju.

Lze stihnout zvonit ve věži a pak ještě běžet do sakristie se připravit na ministrování?

Ano, jde to, ale musím spěchat.

Máš nějaký silný zážitek spojený se zvony?

Zpočátku jsem měl pocit, jako by ten silný zvuk zvonu procházel skrze mne.

Kolik zvonů je ve věži a má každý zvuk jiný zvuk?

Na věži jsou 4 zvony (sv. Josef, sv. Václav, Matka Boží a Jeklík) Zvuk mají stejný, každý je jinak hlasitý, ale každý má jiný tón.

Jaký je pocit být nahoře ve věži během zvonění?

Je to hezký pocit při velké síle zvonů.

Václav Zdychynec

Jak jsi se ke zvonění dostal?

Myslím, že mi zvonění doporučila moje manželka, když P. Fritsch v ohláškách upozornil, že je potřeba rozšířit skupinu zvoníků. Na zvonici nás zaučoval pan Stanislav Verner. Zpočátku jsme chodili společně s manželkou.

Po čase pochopila, že je to ryze chlapecká záležitost, a tak již chodím 15. rokem sám. Zvoním téměř každou neděli, když nemůžu, pověřím tchána. Pokud máme v Blatné vnouče, snažím se mu ukázat, že před každou mší svatou je potřeba farníky svolat vyzváněním zvonů. Kéž by si to pamatoval i až bude dospělý. Po panu Vernerovi převzal vedoucí štafetu pan Vlček, který mávnutím ruky odstartuje a po 5 minutách ukončí zvonění. Za pana Verneru jsme zvonili 10 minut.

Co člověka na zvonění nejvíce chytne?

Je to povinnost, jak pro mě, tak pro ostatní, kteří zvony uslyší: "Přeruš, co děláš, děje se něco většího než ty." Zároveň je to pro mě potěšení, že právě já můžu uchopit jeden ze zvonů na blatenské zvonici a poslat ten neobyčejný tón pro všechny. Přestávám cokoliv řešit a vnímám pouze zvony.

Co bys chtěl, aby lidé o zvonech pochopili?

Přál bych si, aby na naší věži bylo stále zachováno mechanické zvonění, aby tradice zvoníků přežila další a další generaci. Mechanické údery nejsou stejné, jednou dříve jednou později, pokaždé je to jiné. To je to originální. A k tomu je potřeba pouze zvoník, lano a vlastní síla. Přijď, je to zážitek.

Honza Valášek

Jak jsi se ke zvonění dostal?

Oslovil mě pan Zdychytec, jestli bych nechtěl chodit zvonit.

Je zvonění fyzicky náročné?

Není, dokáže to každý, jen je trošku těžší zvon rozhoupat a na konci ho zastavit, ale samotné zvonění je velmi jednoduché.

Co člověk slyší nebo cítí, když stojí přímo vedle zvonů?

Dá se krásně slyšet, jak zvony jdou postupně a jak vždy menší zvony "dohánějí" ty větší.

Dá se zvonění "pokazit"?

Úplně pokazit se to nedá, může se stát, že začneme buď moc pozdě nebo jednou jsme zase omylem skončili o minutu dřív, ale nedá se říct, že by někdo zvonil špatně.

Kdo dává pokyn – začínáme/končíme?

Pan Zdychynec vždy na začátku řekne: "a prásk ho" a na konci: "tak, a je odzvoněno."

Václav Vlk

Asi před 35 lety mne požádal pan Jaroslav Hájek, abych mu občas šel pomoci zvonit na věž. Potom jsem zvonil s panem Vernerem a přidali se k nám Barbora a Václav Zdychyncovi. A posledních 10 let chodím na věž zvonit každý den. Ve všední den jsem tam sám a v neděli před mší svatou se zvoní na všechny čtyři zvony. A to mi kromě Zdychyncových pomáhají i Valáškoví anebo přijde i pan Prexl a pan Srb.

Na věž se vystupuje úzkým točicím schodištěm, které má 72 schodů. Když slyším znít zvony, uvědomuji si náročnost jejich výroby a umístění do věže. Jsem rád, že tuto službu můžu ještě dělat.

Sebastian Christl

Sebíku, můžeš nám říci něco o zvonech?

Můžu, ten provaz je těžký a nemůžu unést váhu.

Ale rozzvoníš ten zvon? Ano rozzvoním ten zvon.

S kým tam chodíš? S Vendulou.

Je tam ještě někdo? Vlčák (pan Vlk).

A kdo zvoní na ten největší zvon? Vlčák.

A na ten nejmenší zvoní kdo? My s Vendulou.

Víš, jak dlouho bimbáte? Tak chvíli.

A kdy bimbáte? Když ta ručička bude na dvanáctce.

To je pravda. Víš, proč bimbáte? Aby se všichni mohli probudit.

Aby mohli jít kam? Do kostela.

Rozhovory se zvoníky připravila Barbora Zdychyncová.

Založení Farní charity v Blatné a v Sedlici

V podzimním čísle farního zpravodaje (88) byl zveřejněn článek od paní Moniky Vachové z Diecézní charity České Budějovice, který přibližuje práci a smysl farních charit. Dovoluji si zde připomenout hlavní myšlenky:

Farní charita je společenství farníků, které se zaměřuje na podporu lidí, především ve svém nejbližším okolí, kteří se ocitli v těžké životní situaci. Chce vytvářet ve farnosti prostředí vzájemné solidarity a pomáhat lidem v nouzi s láskou a úctou. V naší diecézi v současnosti oficiálně působí jedenáct Farních charit, které svou činností přizpůsobují konkrétním potřebám místních obyvatel i možnostem jejich dobrovolníků. „Farní charity rozvíjejí život farnosti a pomáhají lidem přímo tam, kde žijí. Zároveň mají zázemí v diecézní Charitní struktuře, která jejich službu podporuje.“ Například Farní charita Velešín zajišťuje především materiální pomoc sociálně znevýhodněným rodinám, matkám samoživitelkám i seniorům. Farní charita Netolice již bezmála 30 let provozuje charitní šatník, jenž slouží nejen k poskytování oblečení potřebným, ale také jako prostor pro setkávání osamělých. Farní charita Katovice nabízí pomoc seniorům a rodinám pečujícím o dlouhodobě nemocné. A nově založená Farní charita v Protivíně podporuje sociálně znevýhodněné rodiny a děti, nejčastěji romské. Vnímáte za důležité spolupodílet se aktivně na charitním poslání církve? Farní charita může vzniknout ve farnosti, kde se vytvoří společenství dvou až tří osob.

Podněty pro činnost Farní charity:

- *Návštěva osamocených či nemocných osob.*
- *Materiální pomoc potřebným.*
- *Doprovod osob na bohoslužbu, k lékaři.*
- *Začlenění osob s postižením.*
- *Návštěvy sociálních zařízení v okolí.*
- *Pomoc při přírodních a jiných katastrofách.*
- *Zprostředkování profesionálních služeb.*
- *Modlitba ve farnosti za lidi v nouzi a za ty, kteří o ně pečují.*
- *Duchovní podpora nemocných, osamělých.*

Díky založení Farní charity bude možné nejen lépe pomáhat lidem v okolí, ale také, jak pevně věřím, bude sloužit k upevnění vztahů v naší farnosti a k přinášení Kristovy lásky a vzájemné solidarity i mimo kostel. Aby charitní služba naplňovala tato poslání, bylo by dobré, aby se zapojilo co nejvíce lidí. Uvítám každou pomoc, nápad nebo návrh. Těším se na spolupráci.

Renáta Turková, farní koordinátor charitní činnosti

Pražské Jezulátko v mém životě

Předrahy Ježíšku, tolikrát ses mě v životě dotýkal a já se někdy zastavila, a pak šla zas dál. Nikdy jsem nějakou obzvláštní úctu k Pražskému Jezulátku neměla, připadalo mi to dětinské. Měla jsem ráda Vánoce, Ježíška v jesličkách. Tolikrát jsem v tichosti před ním klečela v Zavlekově, roky byla v první lavici před téměř nejkrásnějšími jesličkami vůbec. Bylo mi vždy mile a teplo a nechtěla jsem, aby vánoční svátky skončily. Koledy jsme zpívali u jesliček až do 2. února, bylo to tak krásné. Naše paní kostelnice s manželem nesmírně milovali vánoční dobu – jesličky, betlém, zpěvy. Oba patřili mezi kostelní zpěváky. Byli to lidé obyčejní a skromní, ale vlastně velcí. Seděli jsme s paní kostelnicí v první lavici a občas nám něco řekla, ale člověk až po letech pochopí, co je v životě opravdu důležité. Oni to věděli. Je to Dítě – Jezulátko, ke kterému chovali zvláštní úctu. Pán zemřel 25. prosince a paní před Vánoci, zvláštní. V té době okolo mých 14 let jsme dostali od pana faráře soubor pohlednic s Pražským Jezulátkem v různých šatíčkách, překrásný Ježíšek.

Pak to vše zapadlo na mnoho let. V roce 2009 jsem poprvé byla v Medžugorje, kde je na hradě Smíření kaple zasvěcená Pražskému Jezulátku. Bylo mi tam tak dobře. Byla jsem hrdá, že je tam uctíván náš malý velký Král z Prahy. Za nějaký rok náš pan farář z Velkého Boru vyměnil panenku v jeslích před obětním stolem za sošku Jezulátka, a pak pořídil Jezulátko do každého kostela, kaple ve farnosti, rovněž v každém kostele celoročně byla umístěna Svatá rodina – Ježíš, Maria a Josef. Ano, rodiny v ohrožení! Zde vzor. Ano, to vše byla výzva pokleknout v modlitbě s prosbou o ochranu našich rodin, naší země.

Pak jsme se odstěhovali a pražské Jezulátko opět ve mně usnulo.

Najednou za P. Rudy se objevilo v celé kráse, dostalo výsadní místo, krásné šaty, mohla jsem na něm oči nechat a naše milá Lenka vytiskla s modlitbami překrásné obrázky, kterými potěšila mnohé. Ale pořád to ještě pro mě nebylo dokončené.

V roce 2020 moje dcera dělala přijímačky v Praze, tehdy jsem poprvé navštívila kostel Pražského Jezulátka. Nikdy na to nezapomenu. Byla jsem zde u svaté zpovědi, na mši svaté. Modlila se tam, kde před Jezulátkem klečel svatý otec Benedikt XVI. a daroval mu korunku a modlitbu. Dceru jsem svěřila Pražskému Jezulátku a koupila jí k maturitě sošku.

Na jaře 2025 jsem byla ve Františkových Lázních s manželem. Navštívili jsme první svatou bránu v milostivém roce Naděje v Chlumu Svaté Máří, kde jsme spolu byli krátce před svatbou. Chlum Svaté Máří byl spravován Rytířským řádem Křížovníků s červenou hvězdou. Překrásné místo s milostnou soškou Panny Marie s Ježíškem v ořeší umístěné ve veliké kapli. V kostele Nanebevzetí Panny Marie na bočním oltáři jsem objevila starou sošku Pražského Jezulátka a pod ní klekátko s otevřenou knížkou „O mocném působení Dítěte Ježíše“. P oklekla jsem, prolistovala knihu a pomodlila se krátce k Jezulátku jednu z modliteb. Cítila jsem, že tu knihu musím mít. Časem jsem ji objednala a spolu s ní ještě druhou knížku „Ježíšku, důvěřuji Ti“.

A úplně na závěr mého vyprávění byl malý obrázek Pražského Jezulátka přinesený mou staniční, která v Praze studuje a byla poprvé u Jezulátka. Potkala zde svého bývalého manžela se ženou, svou spolužačkou. Zůstali v přátelském hovoru.

To všechno dokáže Pražské Jezulátko. Nemožné.

Vím zcela určitě, že už okolo malého Ježíška nepůjdu bez povšimnutí. Spojuje se mi to všechno v Hostii. Hostie – Boží milosrdenství – Jezulátko.

Ježíšku, důvěřuji Ti!

Můj Bílý malý velký Králi!

Postarej se o všechno v mém životě.

Marta Šmrhová

Noc kostelů v Nezdřevě

Začali jsme po 17. hodině pěveckým vystoupením sester Amálky a Julinky Větrovcových za doprovodu kytary. Zaujetí, s jakým zpívaly, bylo úžasné. Neměli jsme moc času na nácvik, ale odměnou nám byl velký potlesk od přihlížejících.

Historii kostela P. Marie Vítězné a Pražského Jezulátka jsme si mohli přečíst na pěti panelech, které nám zapůjčil a s velkou pečlivostí připravil František Jirsa. Rovněž jsme si mohli prohlédnout paličkovaný obraz Jezulátka, který zhotovila Marie Melicharová ze Sedlice, druhý vystavený obraz zhotovily řádové sestry. Soška Dítěte Ježíše je stará více než 400 let, je dřevěná s povrchem z barevného vosku. Představuje Ježíše ve věku 4–5 let.

Návštěvníci si mohli odnést obrázek Pražského Jezulátka na památku.

Děkuji všem, kteří si našli v pátek čas, přišlo vás celkem sedmnáct.

Křesťané v Pražském Jezulátku uctívají Božího Syna, úctou k jeho dětství vyjadřují především touhu po míru nejen pro děti, nýbrž pro všechny lidi celého světa.

Blažena Chaloupková

Návštěva pražského arcibiskupa, kardinála Harracha, ve Lnářích a Kasejovicích roku 1654

Tak jako dnes, byla i v dobách minulých návštěva diecézního ordináře – biskupa – významnou událostí ve farnosti. Z farních kronik i obecních pamětních knih se dovídáme, jak taková návštěva probíhala, jak byla organizována, jaký měla program. V našem kraji se takových biskupských návštěv, obvykle spojených s vizitací farností a udílením svátosti biřmování, uskutečnilo mnoho. Jedna z nejstarších zdokumentovaných proběhla na konci června roku 1654 ve farnostech Kasejovice a Lnáře. Vykonal ji tehdejší pražský arcibiskup, kardinál Ernst Adalbert, hrabě von Harrach, který o ní ve vlastních deníkových zápiscích zachoval zprávu. Díky tomu víme, že daná místa navštívil a jaký průběh jeho návštěva měla. Přiblížme si tedy jeho osobnost a pak již samotnou událost jeho očima.

Ernst Adalbert von Harrach, počestně Arnošt Vojtěch z Harrachu (* 4. 11. 1598, Vídeň, † 25. 10. 1667, Vídeň), patří k nejvýznamnějším a také nejdéle úřadujícím pražským arcibiskupům. Na stolci sv. Vojtěcha seděl od roku 1623 plných 44 let. Současně byl velmistrem rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou (tento úřad se dlouhodobě personálně pojil s osobou pražského arcibiskupa). Již v roce 1626 jej papež Urban VIII. jmenoval kardinálem. Na sklonku života se stal roku 1665 též biskupem tridentským (Trento, Itálie).

Pražskou arcidiecézi řídil v nelehké době třicetileté války. Sám během švédského obléhání Prahy v roce 1648 upadl do zajetí a musel se drazě vykoupit. Teprve po skončení vojenských operací mohl svůj úřad vykonávat v již podstatně klidnějších podmínkách, byť v rozvrácené zemi. Přes všechny objektivní potíže dokázal během svého dlouhého působení díky nespornému organizačnímu nadání obnovit majetkové zázemí arcibiskupství, provádět efektivní, ale nenásilnou rekatolizaci Čech, zřídit dvě nová biskupství – v Litoměřicích (1655) a Hradci Králové (1664), vyřešit personální krizi diecézního duchovenstva povoláním řeholníků a cizích kněží (především ze Slezska a Polska), přičemž za tímto účelem podporoval příchod nových řádů a vznik mnoha nových klášterů. Arcidiecézi rozdělil na vikariáty, čímž zefektivnil výkon církevní správy. Založil vlastní seminář pro vzdělávání nových kněží. Za jeho arciepiscopeátu byly roku 1626 zásluhou strahovského opata Kaspara von Questenberg přeneseny do Čech z Magdeburgu ostatky tamního arcibiskupa sv. Norberta, zakladatele premonstrátského řádu, a ten přijat mezi patrony české země. V roce 1654 byl na žádost císaře Ferdinanda III. prohlášen sv. Josef ochráncem království a míru. Na Staroměstském náměstí vyrostl o čtyři roky dříve monumentální mariánský sloup jako poděkování za skončení vleklého válečného konfliktu.

Jako šlechtic ze starobylého a vlivného rodu měl kardinál Harrach mnoho přátel v urozených kruzích. Jedním byl i hrabě Adam Matthias von Trauttmansdorff (* 1617, † 1684), nejvyšší maršálek Království českého, zemský soudce, císařský rada a královský místodržící, se svou první manželkou Evou Johannou ze Šternberka (* 1628, † 1674). Na tom, že se v roce 1642 mohli vzít, měl totiž značný podíl díky svým přímluvám u matky a poručníků mladé dámy. Eva Johanna byla jedinou dcerou Jaroslava Volfa ze Šternberka, nešťastně zemřelého roku 1635 (zastřelil ho vlastní komorník), a Maxmiliány Veroniky Švihovské ze Švihova a Rýzmběrka, znovuprovdané Vratislavové z Mitrovic. Po otci zdědila panství Lnáře, které svěřila do správy manželovi a ten k němu přikoupil v roce 1653 sousední Tchořovice. Obojí drželi společně až do roku 1659, kdy tyto statky prodali Aleši Ferdinandovi Vratislavovi z Mitrovic. Kromě toho patřilo hraběti Trauttmansdorffovi v českých zemích panství a zámek Horšovský Týn, který byl jeho hlavním venkovským sídlem, či panství Litomyšl.

Lnáře ležely zhruba na půli cesty mezi Prahou, kde byl hrabě vázán úředními povinnostmi, a Horšovským Týnem. Proto zde s rodinou nečastěji pobýval, a proto zde také ve výše zmíněné době hostil arcibiskupa Harracha, který se do těchto končin vydal na vizitační cestu. Jeho přítel hrabě Trauttmansdorff mu poskytl doprovod, přístřeší a zajistil i další servis. Prelát si to vše zanesl do svých denních záznamů, které vedl v němčině a italštině.

Do Lnář dorazil kolem šesté hodiny večerní v sobotu 27. 6. 1654 z Březnice. Ráno se zastavil na Svaté Hoře u Příbrami, jež byla ve správě březnických jezuitů, a odsloužil zde mši. V Březnici poobědval a prohlédl si tamní monumentální, nedávno dokončený jezuitský kostel sv. Ignáce z Loyoly a sv. Františka Xaverského. Na cestě do Lnář jej doprovázel sám hrabě Trauttmansdorff, který mu vyjel naproti přes čtvrt míle daleko, tedy asi na půl cesty k Bělčicům. Když dorazili, ubytoval vzácného hosta na svém lnářském sídle. Tím tehdy stále ještě byla stará goticko-renesanční tvrz v sousedství pozdějšího zámku.

V neděli 28. 6. ráno celebroid kardinál přímo ve šlechtickém sídle mši svatou. Poté se vydal na procházku po panských polích okolo Lnář. Zřejmě ho zajímalo, jak se zde hospodaří, jelikož sám byl pozemkovou vrchností a majitelem několika panství, mezi nimi i nedalekého rožmitálského. Do tvrze se vrátil kolem poledního, kdy tam za ním dorazil na „kus řeči“ hrabě Ferdinand Rudolf Lažanský z Bukové, který asi přijel z panství své manželky v Bratronicích. Spolu po obědě objížděli pro změnu panské rybníky, což jim zabralo čas až do večera, protože jich zde bylo hodně. Týž den se také do Lnář dostavil jistý muž, který si chtěl vyžádat od arcibiskupa dispens ke sňatku se ženou, s níž byl ve třetím stupni příbuzenského vztahu, a také šlechtic Chanovský, aby domluvil posvěcení zvonu. S největší pravděpodobností šlo o Jana Karla Chanovského z Dlouhé Vsi na

Dožicích a zvon byl asi určen pro tamní kapli sv. Michaela archanděla. Arcibiskup ovšem nemohl ani jednomu v danou chvíli vyhovět, protože to bylo narychlo a na druhý den už měl jiný program.

Kardinálův pobyt na Lnářsku vyvrcholil v pondělí 29. 6. 1654. Zatímco urozené dámy absolvovaly mši přímo ve Lnářích, on vyrazil kolem osmé hodiny ranní do blízkých Kasejovic, kde ve farním kostele sv. Jakuba Staršího celebroid nejprve za asistence čtyř kněží bohoslužbu a následně udělil svátost biřmování 332 věřícím. Přítomni byli vrchnostenscí úředníci hraběte Trauttmansdorffa ze Lnář i arcibiskupovi úředníci z rožmitálského panství. Dá se předpokládat, že ordinář se při této příležitosti obeznámil se situací ve farnosti a s potřebami a problémy výkonu místní duchovní správy. Kasejovickým farářem tehdy byl a při mši jistě též asistoval P. Pavel Bernardin Broul.

Poté ještě vzácný host přespál na Lnářské tvrzi, odkud se v úterý 30. 6. brzy ráno vydal do Horšovského Týna. Jak sám poznamenává, cesta (kočárem) tam trvá dobrých deset hodin. Proto učinil přestávku v Přesticích, kde byl přijat v místním zájezdním hostinci, kam dal hrabě Trauttmansdorff dovézt vše potřebné k prelátově spokojenosti. Do Horšovského Týna dorazil Harrach ještě týž den večer a ve středu 1. 7. 1654 zde posvětil tři zvony, mezi nimi i ten, který sem za ním poslal rytíř Chanovský z Dožic. V místě se pak arcibiskup zdržel až do 13. 7., kdy odsud odjel do Protivína navštívit tchyni hraběte Trauttmansdorffa Maxmiliánu Veroniku Vratislavovou, rozenou Švihovskou.

Vladimír Červenka

Prameny a literatura:

Archiv Národního muzea, *Sbírka genealogická H*, sign. H 10 c): Černín z Chudenic. BUBEN, Milan M. *Encyklopedie sídelních biskupů v českých zemích*. 2., doplněné vydání. Praha, 2026, s. 131–134.

KELLER, Katrin – CATALANO, Alessandro (Hg.). *Die Diarien und Tagzettel des Kardinals Ernst Adalbert von Harrach (1598–1667)*. Band 5: Tagzettel 1644–1654. Wien – Köln – Weimar, 2010, s. 735–737, 742; Band 3: Diarium 1647–1654, s. 820, 821.

Popisky k obrázkům:

- 01 – Pražský arcibiskup, kardinál Ernst Adalbert von Harrach (1598–1667)
- 02 – Tvrz ve Lnářích, kde byl arcibiskup Harrach během svého pobytu ubytován, podle vyobrazení na mapě Lnářského panství z roku 1698 (ZČM, UMP 17335B)
- 03 – Farní kostel sv. Jakuba Staršího v Kasejovicích, kde arcibiskup Harrach udílel biřmování, podle vyobrazení na mapě Lnářského panství z roku 1698 (ZČM, UMP 17335B)

1

2

3

Svatojánská pouť v Nepomuku 2026

V letošním roce připadl svátek sv. Jana Nepomuckého (16. květen) na příznivý den – sobotu. V rodišti tohoto světově proslulého světce se poutní slavnost odbyvala toho dne ve velkolepém duchu, za nové situace a se zvláštní náplní. Farnosti Nepomucka, jmenovitě Nepomuk, Kasejovice, Prádlo, Vrčeň a Myslív, totiž přešly z diecéze českobudějovické do diecéze plzeňské tak, jak bylo ostatně zamýšleno od jejího založení v roce 1993. Administrativně tento akt proběhl již

k 1. 1. 2026, ale nyní nastala ta nejvhodnější příležitost k jeho slavnostnímu provedení. Patronem plzeňské diecéze je sice bl. Hroznata († 1217), šlechtic a zakladatel premonstrátských klášterů v Teplé a Chotěšově, umoržený v zajetí nepřátel, ovšem ke sv. Janu Nepomuckému se diecéze přihlásila již svým znakem, který užívá od počátku. V něm vidíme v dolní polovině štítu pětici zlatých hvězd – jeden z nejtypičtějších svatojánských atributů.

Letošní titulární slavnost byla proto pojata jako diecézní pouť, při níž došlo k symbolickému předání výše uvedených farností českobudějovickým sídelním biskupem Mons. Vlastimilem Kročilem jeho plzeňskému kolegovi Mons. Tomáši Holubovi.

Vše začalo v 9.45 procesím za vyzvánění zvonů od kostela sv. Jana Nepomuckého na zahradu arciděkanství, která se stala dějištěm slavnostní mše svaté. Jejím hlavním celebrantem byl Mons. Jan Graubner, emeritní arcibiskup pražský a primas český, za asistence obou sídelních biskupů Mons. Kročila a Mons. Holuba, s nimiž se bohoslužby účastnili i Mons. Pavel Posád, pomocný biskup českobudějovický, a Mons. František Radkovský, emeritní biskup plzeňský. Přítomni byli též generální vikáři obou diecézí, P. David Henzl z Českých Budějovic, P. Petr Hruška z Plzně a většina kněží plzeňské diecéze (kolem 50 osob). Tito měli všichni bílé kasule a přes ně červené štolý s diecézním znakem. V předních řadách s nimi zasedli též členové Matice svatého Jana Nepomuckého (dále jen MSJN) ve slavnostních pláštích.

Před vlastní liturgií byl přečten dekret (rozhodnutí) římského Dikasteria pro biskupy o úpravě hranic obou diecézí. Latinskou verzi přečetl P. Jiří Špiřík, duchovní správce farnosti Nepomuk, český překlad kancléřka Biskupství plzeňského Ing. Miluše Hosnedlová. Mons. Jan Graubner pak citoval průvodní dopis nyní již bývalého apoštolského nuncia v ČR, Mons. Jude Thaddeuse Okolo, načež biskup Holub poděkoval biskupu Kročilovi za dosavadní správu Nepomucka a převzal od něj předávací listinu. Poté již započala vlastní mše.

První čtení z Písma svatého měl Ing. Pavel Jiran (MSJN), druhé Marie Bílková z farnosti Prádlo. Homilii pronesl P. Pavel Petrašovský, farář u katedrály sv. Bartoloměje v Plzni. Mimo jiné v ní zdůraznil, že rozhodující pro život církve není počet věřících, ale hloubka jejich víry a věrnost Ježíši Kristu za všech okolností. Přiblížil tím situaci v jeho domovské diecézi, která je historicky velmi mladá a personálně nepočetná. Přesto se však zde hledí do budoucnosti s nadějí, třebaže se může zdát, že institucionální podoba církve tak, jak ji známe, spěje ke svému zániku. Nikoli však církev. Není tedy divu, že v plzeňské diecézi vzbudil značný ohlas synodální proces vyhlášený papežem Františkem v roce 2021. Větší zapojení laiků do života diecéze je zde ale též jistou nutností vzhledem k již zmíněnému malému počtu duchovních i praktikujících věřících.

Po mši svaté následovaly proslovy a poděkování Ing. Libora Picky, radního Plzeňského kraje pro oblast kultury, památkové péče a cestovního ruchu, starosty města Nepomuka Vladimíra Vokurky, předsedy MSJN Václava Česáka a Mgr. Marie Mírkové za farníky Nepomucka. Plzeňští diecézané při této příležitosti předali svému biskupovi jako dar k 10. výročí převzetí úřadu zarámovanou a zasklenou mapu míst v diecézi, kde proběhne 10+1 modlitebních setkání. Závěrečné setkání se má konat právě v Nepomuku.

Celkový pohled na účastníky poutní bohoslužby

Hudbu při slavnostní mši svaté zajistil domácí pěvecký sbor Canto Nepomucenum pod vedením Mgr. Jany Vopalecké s žesťovým doprovodem hudebníků ze souboru Musica omnia z Plzně vedených Alešem Noskem.

Bohoslužby se zúčastnilo cca 300 lidí a proběhla za příznivého počasí, třebaže zpočátku to tak nevypadalo. Sv. Jan Nepomucký se asi přimluvil, aby déšť ve správnou chvíli ustal.

Odpoledne se od 13.00 konala v hudebním sále arciděkanství zajímavá přednáška P. Miroslava Herolda, SJ, na téma „Sv. Jan Nepomucký a plzeňská diecéze“, a dodejme, že místnost byla nabitá k prasknutí.

Sobotní program pokračoval ve 14.00 koncertem Plzeňské filharmonie v kostele sv. Jakuba Staršího, při němž uvedeno oratorium „Jazyk sv. Jana“. Pro mladé pak byl na 18. hodinu naplánován večer chval v kostele sv. Jana Nepomuckého a od 19.30 setkání u ohně na farní zahradě.

Vladimír Červenka, foto Mgr. Milan Demela

Autor děkuje za doplňující informace Mgr. Marií Mírkové, Mgr. Janě Vopalecké a Pavlu Motežíkovi, DiS.

P. Pavel Petrašovský při kázání

Oznámení

Blahořečení

V sobotu 6. 6. proběhlo v Brně blahořečení dvou kněží P. Jana Buly a P. Václava Drboly, kteří byli v 50. letech po vykonstruovaných procesech popraveni. V nebi máme další přímluvce, kteří nám mohou být blízko.

Více se můžete dozvědět také na stránkách www.buladrbola.cz

Kostel sv. Jana Křtitele v Paštikách

V neděli 21. 6. ve 14.00 proběhne u příležitosti 840 let obce Bezdědovice komentovaná prohlídka kostela, která bude obohacena o hudební zážitek varhanní hry v podání absolventů ZUŠ Blatná.

Slavnost Narození sv. Jana Křtitele 24. 6.: Blatná, 8.00.

Výstava růží

V sobotu 27. 6. 2026 proběhne v areálu kostela Nanebevzetí Panny Marie v Blatné výstava růží, v tento den mše sv. v Blatné ani ve Lnářích nebude. Bude pouze v Sedlici v 10.00.

Slavnost sv. Petra a Pavla: Záboří, 28. 6., 11.30.

Biskupská návštěva

V neděli 28. 6. v 15.00 bude v Blatné celebrovat mši svatou diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil k 55. výročí kněžského svěcení pana kanovníka Karla Vrby. Všichni jsou poté zváni k pohoštění v přilehlém ambitu. V 8.15 v tento den mše svatá nebude.

Požehnání obecní kapličky v Mračově s titulem sv. Prokopa

Opravená obecní kaplička sv. Prokopa bude požehnána v sobotu 4. 7. ve 14.00. Slavnost začne procesím od křižovatky při vjezdu do Mračova. V tento den mše sv. v Kadově nebude.

Slavnost sv. Jakuba: Sedlice, 26. 7., 09.45.

Slavnost sv. Anny: Hajany, 26. 7., 14.30.

Pouť na Křesovec u Pacelic

Pěší pouť v sobotu 8. 8. začíná v 10.00 u kapličky v Oboře u Radobytec, končí v 15.00 mši svatou na Křesovci u kostelíka Proměnění Páně.

Krajkářské slavnosti v Sedlici

V sobotu 8. 8. bude v kostele sv. Jakuba v rámci krajkářských slavností výstava paličkových krajk z archivu Sedlické krajky – průřez historií sedlického krajkářství. Výstavu doprovodí varhanní koncert Jiřího Rösslera.

Pěší pouť na Svatou Horu

Devátý ročník pěší poutě na Svatou Horu proběhne v úterý 11. a ve středu 12. 8. Pout' začne v úterý mší svatou v 8 hodin v Blatné, přespíme v Březnici a zakončíme ji ve středu mší svatou v 17 hodin na Svaté Hoře. Na ni zveme naše farníky. Přihláška je k dispozici v kostelech a na webu farnosti.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie: Blatná, 16. 8., 08.15.

Slavnost sv. Bartoloměje: Kocelovice, 23. 8., 11.30.

Požehnání na začátek školního roku: všude při mši svaté v neděli 30. 8.

Milý otče Karle a otče Rudo,

jsme rádi, že s vámi můžeme oslavit, a především poděkovat Pánu Bohu za vašich úctyhodných 55 a 10 roků kněžství.

Přijměte od nás všech farníků vám svěřených přání, ať Vám služba Pánu Bohu přináší radost, že můžete zasévat Kristovu naději a sklízet Boží lásku! Ať vám Pán Bůh do každého dne dává tolik milostí, kolik potřebujete, ať Vám požehná, abyste měli dostatek sil a ať vás posiluje a chrání v tom, co je pro vás těžké.

Bohu díky za vše, co děláte pro Pána Boha i pro nás!

Vaši farníci

Vydává pro vnitřní potřebu: Římskokatolická farnost Blatná, Na Příkopech 1, 388 01 Blatná.

blatna.farnost.cz, sedlice.farnost.cz Uzávěrka příštího čísla je v úterý 1. září. Příspěvky zasílejte mailem na adresu: farni-zpravodaj@seznam.cz nebo poštou na adresu farnosti, můžete nám také zavolat - 731 402 142. Náklady na vytištění tohoto čísla jsou 20 Kč.